

Arrest

nr. 149 570 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 312 van 24 juni 2015 waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE MEERLEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 april 2011 werd het voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toegestaan. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 8 februari 2012.

1.3. Op 11 januari 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot verlenging van de geldigheid van de A-kaart.

1.4. Op 2 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd ingetrokken op 14 februari 2012. De verlenging van de geldigheid van de A-kaart werd toegestaan tot 1 maart 2013.

1.5. Op 26 november 2012 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw E.V.d.W., van Belgische nationaliteit.

1.6. Op 25 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

De aanvraag vermeldde het volgende:

“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 24/05/2013, de volgende documenten over te leggen: - door Belg voor te leggen: ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden”.

1.7. Bij faxbericht van 11 maart 2013 werden bijkomende documenten van verzoeker voorgelegd omschreven als volgt:

*“Gegevens
Paspoort
Bijlage 19ter
Samenlevingscontract
Bewijs mutualiteit
Loonfiches
Geregistreerd huurcontract”.*

1.8. Op 12 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 26 augustus 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2013 werd ingediend door: (…)

*M.A. (…)
om de volgende reden geweigerd:*

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand

aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene en de referentiepersoon voldoen niet aan bovenstaande voorwaarden:

- *ze leggen geen bewijzen voor waaruit blijkt dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen*
- *uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen samenwonen sinds 16.05.2012, zijnde minder dan één jaar voorafgaand aan de indiening van de huidige aanvraag*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *meerdere loonfiches (periode februari – december 2012): uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van zo'n €1000.*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens in België €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon rond dit bedrag schommelt, en rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan een reëel risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag Gezinshereniging geweigerd aan betrokkene. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft een synthesesmemorie neergelegd overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, zodat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort: het EVRM). Hij stelt dat hij voldoet aan artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet en voldoet aan de voorwaarden tot vestiging, dat hij een feitelijk gezin vormt met mevrouw V.d.W.E. en dit sedert 2011, officieel sedert 16 mei 2012 en dat het element van de openbare orde niet aan de orde is, nu hij tot tweemaal toe een tijdelijk verblijf heeft gekregen.

In een tweede middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan omdat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker inwoont bij zijn vriendin die de Belgische nationaliteit heeft en dit sedert 26 november 2011 zodat is voldaan aan artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en hij het bewijs levert van een duurzame en stabiele relatie. Tevens stelt hij dat de referentiepersoon een inkomen van

ongeveer 1300 euro per maand heeft waardoor zij beiden van dit inkomen kunnen leven en een waardig bestaan kunnen leiden omdat de grens voorzien in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 is overschreven.

Het derde middel steunt volgens verzoeker op humanitaire redenen. Hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar Nigeria nu hij een standvastige relatie heeft opgebouwd in België, dat als men tussen twee Belgen vaststelt dat deze twee jaar samen zijn men spreekt over een standvastige relatie, dat ditzelfde gebeurt tussen een Belgische onderdaan en een vreemdeling dit plots geen standvastige relatie is of het bewijs hiervan niet wordt geleverd.

Het vierde middel is gesteund op artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Verzoeker licht toe dat zwaarwegende gronden bestaan welke een reëel risico doen ontstaan van ernstige schade en dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft.

3.2. De middelen worden samen onderzocht, omdat verzoeker in wezen telkens verwijst naar het feit dat hij een relatie heeft met zijn Belgische partner.

Het middelonderdeel waarbij verzoeker verwijst naar artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet is onontvankelijk bij gebrek aan voldoende precisie. Dit artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet bestaat niet. Artikel 40 van de vreemdelingenwet heeft bovendien betrekking op de burger van de Unie en de bestreden beslissing werd niet genomen in toepassing van dit artikel.

In casu is de toepasselijke bepaling artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° [...]

4° [...]

§3 [...]

§4 [...].”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;[...].”

Verzoeker betwist niet dat er geen sprake is van een gemeenschappelijk kind, doch meent enerzijds dat er een ononderbroken samenwoning is sedert meer dan 1 jaar voor de aanvraag. Zo stelt hij dat hij sinds 26 november 2011 met zijn partner samenwoont. Anderzijds stelt verzoeker dat er een standvastige relatie is omdat er al twee jaar een samenwoning is.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeker en zijn partner samenwonen sinds 16 mei 2012, zijnde minder dan één jaar voorafgaand aan de indiening van de huidige aanvraag. Verzoekers bewering dat hij en zijn partner reeds eerder een gezin vormen blijft beperkt tot een loutere bewering waarvoor niet het minste begin van bewijs wordt aangebracht, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Zoals aangegeven in de motivering van de bestreden beslissing werden geen bewijzen aangebracht dat ze elkaar al minstens twee jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Verzoeker heeft het enkel over een samenwoning van twee jaar maar laat ook hier na het minste begin van bewijs van dit samenwoning aan te brengen.

Met zijn gratuite beweringen toont verzoeker niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld of de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen zou hebben miskend. Van machtsverschrijding is in casu geen sprake.

Voorgaande vaststelling volstond om de bestreden beslissing te schragen, zodat in casu een onderzoek van het overtuigende motief betreffende de bestaansmiddelen niet meer nuttig is.

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verzoeker kan in casu niet voorhouden dat verweerder in casu niet meer het recht op verblijf kan controleren om reden dat hem in het verleden reeds een verblijf werd toegekend. Het staat immers vast dat verzoeker op heden geen verblijf meer heeft. Dit is trouwens ook de reden waarom hij een verblijf in functie van zijn partner heeft aangevraagd. Aldus is verweerder gerechtigd om zijn recht op controle van het verblijf van niet-onderdanen uit te oefenen.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker en zijn partner op 26 november 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd en uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zij al samenwonen sinds 16 mei 2012. In casu kan worden vermoed dat er tussen verzoeker en zijn partner sprake is van een beleefde gezinssituatie en dat verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. Het is niet omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet dat zonder meer kan worden gesteld dat er geen sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Evenwel maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat er zware obstakels zijn om het gezinsleven tijdelijk in zijn land van herkomst of verblijf verder te zetten, nu de bestreden beslissing geen definitieve verwijdering inhoudt en evenmin een absoluut verbod op binnenkomst inhoudt. Niets verhindert verzoeker om opnieuw een aanvraag in te dienen op het ogenblik dat hij wel aan de vereisten van artikel 40bis van de vreemdelingenwet voldoet. Verzoeker toont niet aan dat er in hoofdzaak van verweerder een positieve verplichting zou bestaan op grond van artikel 8 van het EVRM om hem een verblijf toe te kennen teneinde het gezinsleven te handhaven.

Het middelonderdeel dat een schending aanvoert van “humanitaire gronden” is onontvankelijk bij gebrek aan een duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel.

Verzoeker kan niet dienstig de schending van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet aanvoeren daar deze bepaling betrekking heeft op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend met het oog op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Nu de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet is dit middelonderdeel onontvankelijk. In zoverre verzoeker meent in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, dient hij daartoe de geëigende procedure te volgen.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU